

писукатъ край старата квачка и протѣгатъ крилца да се напекатъ и порастнатъ... Той зѣрна слънцето, което сега грѣе и облива въ мекъ топликъ самотни бащини двори, гдѣ го чака майка и баща... И бавно склопи клепачи.

Изъ прѣсѣхналитѣ му се устни се вдигна лека пара.

Слънцето, сѣкашъ спрѣло надъ очитѣ му прирепна по-лжчезарно, но той не продигна вече клепки.

Азъ наведохъ глава и дълго мислихъ за сѣдбата на плѣнника, за своята кончина и не чухъ кога нѣкой е влѣзалъ.

— О, той умрѣлъ! — се чудѣше влѣзлия.

— Питашъ ли още?

— И не знае... Не можа да чуе, че войната е свършена.

— Какъ?—запитахъ азъ, забравилъ мъртвеца.

— Войната е свършена и ние ще си тръгваме.

Азъ заплакахъ.

Плачехъ отъ радостъ, че ужаситѣ се свършватъ, плачехъ и отъ състрадание, че горкия мой другаръ не можа да чуе тая велика утѣха.

